Michael Mansfield

Sötét sarok

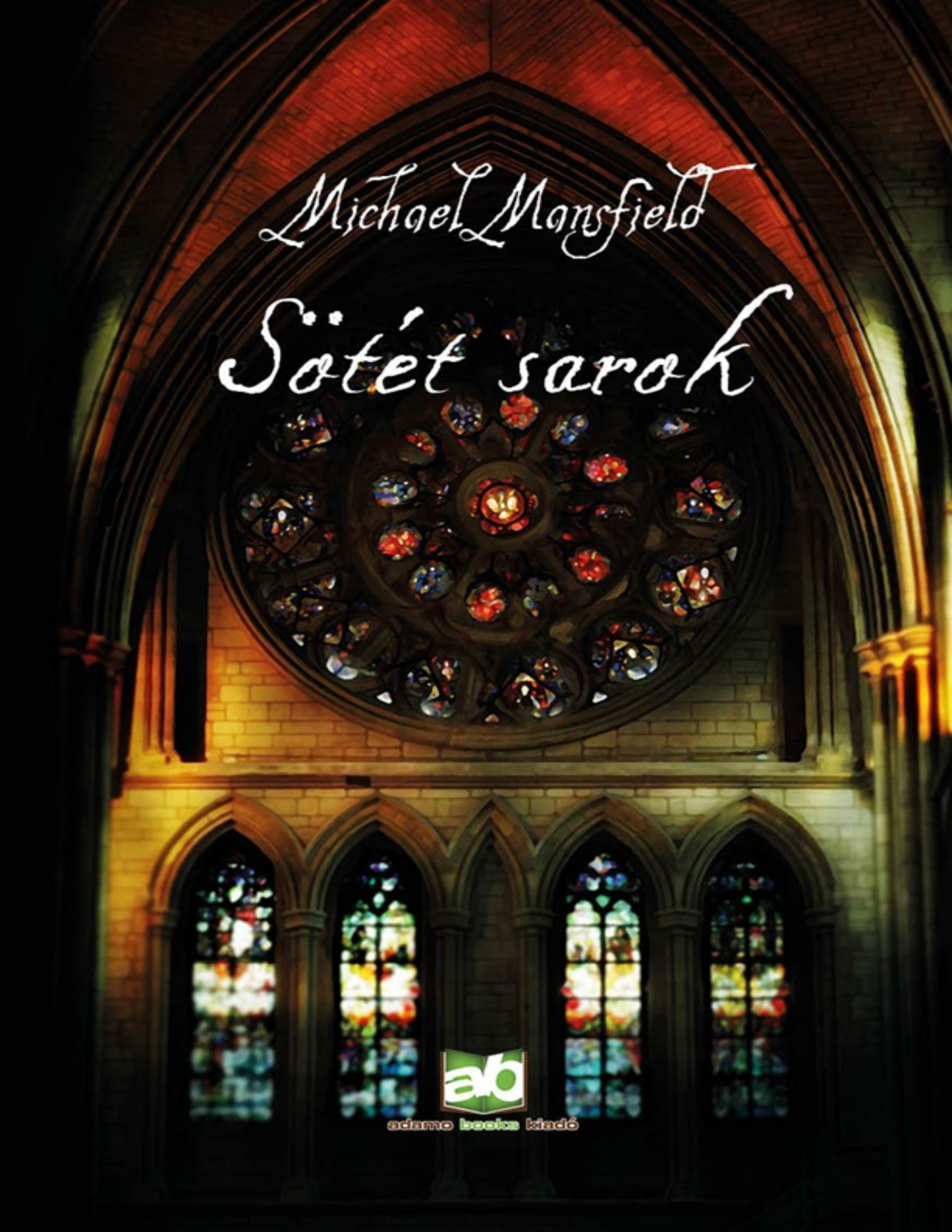

adamo books kiadó

Michael Mansfield

Sötét sarok

Kiadó: Adamo Books Kft.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.
Budapest, 2022

ISBN: 978-963-387-100-3

adamo books kiadó

Tartalomjegyzék

Előszó	5
Érkezés Upper-Swanlonba	10
1.	110
2.	15
3.	20
4.	32
5.	39
6.	48
7.	56
8.	59
9.	64
10.	77
11.	82
12.	85
13.	91
14.	95
15.	100
16.	105
17.	110
18.	119
19.	129
20.	137
21.	143
22.	152
23.	163
24.	167

25. 172
26. 175
27. 182
28. 189
29. 200
30. 206
31. 222
EPILÓGUS 224
EPILÓGUS UTÁN... 233

4.

Az alkony vöröslő fövenyén telt idomú felhők úsztak be a dombok közé szorított városka fölé. A St. James templom ódon gúlatetejéből felmeredő gigászi kereszt szinte felkarcolta párától kikerekedett hasukat. Nem kevés részük volt e hízott dunnáknak abban, hogy a megszokotthoz képest jóval korábban nyelte el a nappal világosságát az előretörő este.

A városka utcái kihaltak, egyetlen üzlet sem volt már nyitva. Az utcalámpák is takarékoskodtak az energiával és a világért sem mertek volna szembeszegülni a sötétség erejével.

Egyetlen mozgás látszott csak a házak között, mely a St. James utca egyenetlen kövezetén haladt a 13-as számú épület felé: egy Aston-Martin sportkocsi. A benne ülő a szokott lassú tempóban vezette az autót és közben egyre csak a fejét ingatta.

Itt minden olyan... különös... – gondolta egyfolytában.

Miután elvitte Janettet a Robleigh Szállodába és elköszönt tőle, Glenvenornak a recepciós segítségével sikerült megtalálnia a szóban forgó vendégház gondnokát. A telefonbeszélgetés egy végtelenül szikár és szótlan embert sejtetett, akinek a hangja, ha nem is mutatta az elégedetlenséget, nem tűnt boldognak a kései feladat miatt. Mindenesetre Glenvenor ígéretesnek érezte, hogy mégis sikerült rávennie a férfit.

A ház oldalában, egy utcalámpa fénykörében most meg is pillantotta az ácsorgó gondnokot.

Vajon miért nem odabenn várt ez az ember, kérdezte magától, míg kiszállt az autójából és odasietett hozzá.

– Jó estét! Elnézését kérem még egyszer, hogy idekérettem ezen a kései órán, de mihamarabb szükségem van egy nyugodt hajlékra, ahová beköltözhetek. Természetesen, hajlandó vagyok külön honorálni a fáradalmait.

A gondnok – Mr. Krynance – nagyjából úgy festett, ahogy elképzelte: nyársat nyelt, színlelt méltóságteljességbe

öltözködött, humortalan ember. Csontos arca a kelta gyökerű lakosság erőteljes jegyeit viselte magán. Kezeit szigorúan a háta mögött kulcsolta össze, hogy elkerülje a kézfogás számára alantas szertartását. Glenvenor sem erősködött, hogy ilyen módon üdvözölje.

– Tisztelt uram – hallatszott rekedtes hangja, enyhe helyi tájszólással fűszerezve. – Nem jelentett fáradságot idejönni. Bár úgy vélem, teljesen felesleges volt. Sajnálattal közlöm, hogy a ház nem kiadó.

– De kérem, itt van a tábla, ami egyértelműen jelzi, hogy ez egy szállás, ami várja vendégeit. Nem értem, miért felejtették kinn ezt a táblát, ha mégsem vehető ki!

Noha Glenvenor némileg felemelte a hangját, a gondnok arcizma sem rezzent. Szemeiben a hajthatatlanság fénye keveredett a lekicsinylés és a gúny vegyületével.

– Említettem volt, hogy sajnálom, tisztelt uram. Biztos vagyok abban, hogy megtalálja szép városunkban a megfelelő szállást.

– Bizonyára. De megjegyezném, hogy mindezt jelezhette volna telefonon keresztül. Mindketten megspórolhattunk volna egy utat.

– Való igaz. Szabadjon megjegyeznem, hogy én is csak az ön érdeklődése után értesültem... a tulajdonos döntéséről...

– Értem. Akkor a továbbiakban felesleges minden szó. További jó estét. – elfordult és odalépett a sportkocsijához. Dühös volt és nem is rejtette véka alá. Ingerülten csapta be a méregdrága autó ajtaját, aztán gázt adott, és most első esetben nem fogta vissza az utcán a lóerőket.

Krynance nem mozdult a ház mellől, mintha testével akarná védeni azt; csak akkor lépett el onnét, amikor elsöpört mellette az Aston-Martin. Kimért mozdulatokkal odasétált az egyik szemközti ház sarkába ékelt, vörös színű, hagyományos telefonfülkéhez és a füléhez emelte a kagylót, aztán tárcsázott. Nem szólította meg a hívottat, nem is köszönt, csak annyit mondott:

– Sikerült. Itt maradok, ha úgy véli, hogy szükséges, uram.

A válasz rövid volt és nemleges. A gondnok bólintott, majd éppúgy, ahogy az imént, köszönés nélkül letette a kagylót és továbbsétált a templom felé, a Kings Road-i otthona irányába.

*

Néhány elnagyolt turistakiadvány egy mondat erejéig úgy említi meg Perthwell városkát, mint Down-Swanlont. Ők úgy okoskodtak, hogy ha az Egyetem városát hivatalosan Upper-Swanlonnak nevezik, kell lennie egy másiknak, egy „alsónak" nevezett Swanlonnak is. Pedig a környéken mindenki tudta, hogy ez a logika itt nem érvényesül, ugyanis a két város között csupán két összekötő kapocs létezik. Az egyik, a látható és mindennapos kapcsolat a Robleigh folyó, mely leszaladva a Woodside dombok közül, áthalad Swanlonon, és másfél mérföldnyi lezárt bányaterület mellett kanyarogva érinti Perthwellt is. A két település polgárai és a megye lakossága éppen ezért nevezte ez utóbbit a hangzatos Perthwell-on-Robleigh néven.

A másik kapcsolat szerencsére nem játszott az életükben olyan mindennapos szerepet, mint a folyó, és erre a környéken élők igen büszkék voltak.

Ez a másik kapocs a Hugh Salisby kapitány által vezetett „két-városi" rendőrség volt, mely lélekszámát tekintve egy szabályos városi kapitányság létszámának még a felét sem tette ki. De senki nem ágált ez ellen, még az önkormányzat felelősei közül sem. Inkább lelkesedtek a ténytől, hogy nincs szükség a városokban a karhatalom állandó jelenlétére.

Salisby annak ellenére szeretett tetszelegni az uniformisában és a hivatalában. Nem mintha ezt dölyfösség szülte volna, csupán teljesen természetes emberi büszkeség feszítette a mellkasát azért, amit elért élete eddigi részében. Hiszen egyáltalán nem kis teljesítmény az ekevastól meg a traktortól az akadémiára, majd a rendőrfőnöki posztra felkapaszkodni, még ha karrierje egy cornwalli kapitányi székbe helyezi is...

Mindennek ellenére Salisby nem engedte meg magának azt a luxust, hogy kevély és hivalkodó legyen. Ha nem is történtek rendőri figyelmet érdemlő esetek a környéken, ő igyekezett nem elfelejteni, amit tanult, és amit begyakorolt. Mint egy nyughatatlan őrszem, aki bármelyik pillanatban várja az ellenség támadását, éberséget erőltetett magára.

Hogy miért tette ezt? Miért volt erre szüksége egy olyan közösségben, amelyet túlnyomó részben becsületes és törvénytisztelő vidéki emberek, mellettük pedig az igazán mély erkölcsű egyetemi diákság alkotott?

Nem tudott válaszolni rá. Szavakkal legalábbis nem.

Csak megérzésekkel.

Salisby lelkében kimondhatatlan gondolatok ébredtek és maga sem tudta az eredőjüket. *Szakmai ártalom* – gondolta néha. *Gyanakvás, szorongás. Félelem valamitől, ami itt leselkedik, és hamarosan lecsap... Igen, ez csak valamiféle őrült munkaköri ártalom lehet...*

Még azzal sem kergethette el ezeket a fura szorongásokat, hogy mindeddig igazán nem volt szükség az ő hivatalos fellépésére. Egy-két alkalommal ugyan meg kellett mutatnia a hatalmát, hogy néhány részeg turistát rendre utasítson. Ekkor alkalma nyílt nem megvetendő fizikai erejét is használni, amivel sikerült tekintélyt kivívnia a két városban. De ennél több feladat nem igazán akadt.

Illetve egy mégis...

Azt a különös esetet nem tudta kitörölni az emlékeiből.

Néha egy rémisztő arcot látott maga előtt, amitől a mai napig képes volt megborzadni. Egy nő arca meredt rá esténként, akinek megkapó szépségét a sors kegyetlen kézzel törölte le.

Rachel Warmere...

Mint egy soha ki nem piszkálható, megátalkodott tüske, úgy döfködte lelkét annak a gyönyörű diáklánynak az emléke...

Biztos volt benne, hogy a tüskét valóban nem sikerül többé eltávolítania. Soha nem képes elfelejteni, hogy volt itt egy

lenyűgöző teremtés, akinek a halála éppen annyira elborzasztó és érthetetlen, mint amilyen bámulatos volt ő maga életében.

Két héttel azután, hogy Salisby-t egy röpke, de végső találkozás alkalmával a lány ismét mélységesen lenyűgözte, a halottasházban látta viszont Rachel Warmere-t. Ám nem a halál ténye borzasztotta el elsősorban. Sokkal inkább a változás látványa. És újra, ennyi idő távlatából is kín és szorongás szorította össze a mellkasát, ahogy felidézte maga előtt...

Rachel halálának okát azóta sem sikerült pontosan megállapítania senkinek. Néhányan úgy vélték, talán önkezével végzett magával, de hogy miért, soha senki nem jött rá. Újra és újra látta maga előtt a hullaházban, a hideg acéllapon, minduntalan végigélte a megdöbbenést a rémisztő üresség és fakóság, meg a torzság láttán, amit a lány külsejéről leolvasott. Tisztában volt azzal, hogy nem a halál és annak körülményei tették ezt, hanem valami iszonyú, szellemi vagy pszichikai síkon bekövetkező változás. A szó szerint megöregedett és nyerssé vált vonások mintha nem is attól a Racheltől származtak volna, aki a szépségével és üdeségével olyan mély benyomást tett rá. Mintha valami nem evilági erő gondoskodott volna arról, hogy az angyali báj helyét ez az eltorzult ábrázat váltsa fel...

Végül a nyomozást bizonyítékok hiányában lezárták és az ügy feledésbe merült. De ő képtelen volt kiverni a fejéből a történteket. Sűrűn eszébe jutott az az arc, főként esténként, magányában. Ahogy most is.

De különösen tisztán látja maga előtt akkor is, amikor néha a swanloni St. James utcán adódik dolga és elhalad a Vendégház, Rachel szállása mellett...

A sötét irodában hirtelen megcsörrent a telefon. Salisby apró rezdülést érzett, amit csak önmaga előtt mert ijedtségként elismerni. Azonnal felkapta a kagylót, mint egy lelkiismeretes köztisztségviselő; indiai gyarmatokról származókra emlékeztető arcbőrét enyhe pír járta át.

– Salisby rendőrkapitány, Robleigh körzet. Parancsoljon.

– Jó estét, uram. – egy mély, érces hang hallatszott a kagylóból, aminek minden valószínűséggel nagy erőfeszítésébe telt, hogy műveltnek és kifinomultnak hasson. Salisby azonnal felismerte, hogy Tim Nethmew keresi, a Robleigh Szállodából, Swanlonból. Azonnal a szavába vágott, hogy megelőzze a felesleges bemutatkozást.

– Jó estét, Tim! Miben lehetek a segítségére?

– Látom, nem tagadhatom le magam, Hugh. Jól van, térjünk is a tárgyra… Nos, hogy is mondjam csak… Van itt egy vendég, aki elég különösen viselkedik. Úgy vélem, nem árt, ha tud róla. Egy luxusautón közlekedik, de mégis… szóval, nem tudok dűlőre jutni vele.

– Egyáltalán dűlőre kell? Bocsánat, úgy értem, nem vagyunk egyformák, Tim. A világ különböző részein más a módi, mások a viselkedési normák, mint Swanlonban, ezt jó, ha nem felejtjük el, nem igaz?

– Igaza van, Hugh, csak… mégis. Feltűnően érdeklődött a Főutca Vendégháza iránt. Meg is kent, hogy szerezzem meg a tulaj telefonszámát. Mit mondjak, nem volt szűkmarkú. Mindenáron ki akarja venni.

Salisby hajlamos volt ezt a hívást is a nyugtalan, békéjüket féltő polgárok felesleges óvatoskodásai közé süllyeszteni. Ám a Vendégház említésére megváltoztatta a véleményét.

– És mi történt végül?

– Valószínűleg nem járt sikerrel a fiatalúr, mert egészen dühösen tért vissza. Egy sápadt férfiről van szó, de most még furcsábban nézett ki. Olyan, mintha nem lenne ki a négy kereke… vagy kísértetet látna. Ezért gondoltam, hogy egy telefont megér a környék nyugalma…

– Kísértetek? Ugyan, ez nem Skócia. Errefelé nem élnek meg a kísértetek, nem igaz, barátom? De mindenképpen igaza van, Tim. Megérte, hogy felhívott. Alkalomadtán utánanézek a dolognak, csak maga ne izgassa magát. És ami a lényeges: a fiatalember ez

idő szerint nem tett semmi törvényellenes lépést. Kérem, ne éreztesse vele a félelmeit.

– Természetesen, nem! Nem is kell mondania. Elvégre recepciós vagyok, a vendéglátásban szolgálok… És végül is egy jól fizető kuncsaftról van szó, nem igaz? Na, minden jót, jó éjszakát, Hugh!

– Köszönöm, magának is, Tim!

Egy darabig a kezében tartva az elnémult kagylót, Salisby újra végigpergette magában a szavakat. Megpróbálta megérteni, hogy mit jelenthet mindaz, amit hallott, de nem jutott semmire. Hiszen minden, ami a Vendégházzal kapcsolatosan a lelkére nehezedik, lehet, hogy nem több puszta érzésnél és alaptalan fantazmagóriánál. Élénk képzelete játszadozik csak vele, amikor bármiféle kapcsolatot gondol Rachel különös halála és a Vendégház között…

Így van – gondolta. *Semmi alapja nincsen egy ilyesfajta gyanakvásnak. Csak a fájdalom beszél belőlem…*

De akadhat egyértelműbb oka is ezeknek a képzelgéseknek, amik ködbe vonják magányos szellemét. És az pedig nem más, mint a…

A szakmai ártalom…

9.

– A fene essen bele!

A hang egy pillanatra felemelkedett és egy helyben maradt, mint a lustán gomolygó füst. De végül a hátára kapta a szél és messzire repítette.

A hang gazdája ismét megpróbálkozott azzal a görnyedező mozdulattal, ami kiváltotta belőle az iménti dühöt. De ismét kudarcot vallott, ahogy az előbb is, és ettől újra hangos kiáltás harsant a Berckey-magaslat kopár sziklái között.

– A büdös fene essen belé! Hát ez egyszerűen nem igaz! A francba!

Henry Jacobs, az apátsági tiszteletes egy parafa dugót keresett az egyik szikla tövében, ami huncut módon akkor esett ki a kezéből, amikor felbontotta a rozé bor palackját. Mint elhivatott ember, azonnal arra gondolt, hogy íme, az Ég máris bünteti a kihágás miatt. De annyira nem érzett bűntudatot, hogy ezt valóságos intelemnek fogja fel. A második sikertelen próbálkozás és némi újabb szitkozódás után végképp feladta a dugó keresését és helyette inkább jóízűen meghúzta a piros itókát.

Szerette a könnyű borokat, és kiváltképpen a természet szépségét. Ezért is autózott fel az öreg terepjárón a magaslatra, hogy kicsit közel érezhesse magát a táj sajátos panorámájához. De legjobban azt szerette, ha az idilli természetben megpihenve elkortyolgathatja kedvenc rozéját. Éppen ezért gondoskodott egy teli palackról, mielőtt elindult volna ide.

Ahányszor elmerengett a dombtetőn iszogatva, mindannyiszor eszébe jutott az is, hogy hatvanéves korára mennyire nem vitte semmire ebben az életben. Valami minduntalan azt súgta, érdemes lenne a borozgatások körül keresni az okot, de Jacobs újra és újra tagadólag ingatta a fejét. Ennyit bármelyik pap elfogyaszt és tudna neveket is mondani, hogy kik azok, akik akár a többszörösét is megisszák Noé e kellemes alkotásának.

Sokkal inkább egyfajta megnyugvásban és lelki elégedettségben találta meg a választ a kérdésére.

Nem mintha nem érezte volna tehetséges és odaadó léleknek magát arra, hogy az egyház magasabb köreiben forgolódjék. Nagyon is úgy gondolta, hogy őszinteség, hit és segítőkészség kérdésében senki sem vitathatja a rátermettségét. Elég bizonyíték az, hogy mindenfelé szerették a környékbeliek, és bizalommal keresték fel, ha gondjuk támadt. És ez azért sem kis eredmény, mert Jacobs nem volt Cornwall szülöttje, mégis kivívta az itt élő, kelta származású, idegenekkel szemben tartózkodó emberek szeretetét. És a maga részéről nagyobb áldást nem tudott elképzeli annál, hogy befogadták és ő békés, szeretetteljes kapcsolatot építhetett ki itteni embertársaival.

Mire idáig jutott a rendszeresen visszatérő, karrierizmus körül forgolódó gondolatmenetében, már meg is kapta a választ. Igen, valószínűleg ezeknek az embereknek a szeretete akadályozza abban, hogy hátat fordítson a kis apátságnak, és felfelé kapaszkodjon a ranglétrán. Lehetséges, hogy egy nagyobb, módosabb hitközösség, vagy egy komolyabban csengő egyházi titulus sikeresebbé tenné. Sőt, biztosan, ha csupán ez jelentené egy vallást szolgáló ember számára a sikert. De egy olyan helyen közel se tudna annyi békét és örömöt adni, mint itt, az egyszerű, idevalósi pásztorok, a bányászok számára, és azonosulnia sajátos problémáikkal, egyszerű nyíltságukkal.

E hatalmas visszatartó erő árnyékában azonban egy kisebb, de nem jelentékeny indok is kinőtt az évek során. Erről nemigen beszélt senkinek, hiszen sokan éppenséggel nem igazán egyeztethették volna össze ezt az érdeklődését a reverendájával.

Jacobs tudatának egy részét a történelem, a história és a mondák kialakulásának kérdése foglalkoztatta. Egy ideje legfőbb szabadidős programjává vált szemezgetni ebben a sejtelmes termésben egyáltalán nem szűkölködő közegben. Végtelenül élvezte ezt a fajta elfoglaltságot és szinte naponta leporolta kódex-gyűjteményének darabjairól a port abban a reményben,

hogy újabb és újabb ismeretadaghoz juthat. Színes mesék összetevőit kereste egykor, ám mára már a gyökerek és a valóság-magok megtalálására szakosodott.

És az eltelt idő alatt lassan, nagyon lassan rábukkant néhány homályos, de meghökkentő összefüggésre...

Ez természetesen viaskodást eredményezett a lelkével, hiszen az Ég szolgája nem fogadhat el semmiféle eretnek misztikát. Ezért a felszín alá nyomta ezt a fajta hitet, és nem engedte kiszélesedni a tudatában. De ott, lenn, a szelleme mélyén látni vélte – bár nem akarta birtokolni ennek teljes megismerését –, hogy Swanlonban a mesékkel beültetett talaj alatt valamiféle ijesztő valóság szunnyad...

Egy ideje kiegyezett a lelkével egy bizonyosfajta megfogalmazásban. Olyan horgásznak találta magát, aki biztos abban, hogy a környékbeli vizekben egy rejtélyes hal tanyázik. Kereste, figyelemmel kísérte az esetleges felbukkanási helyét, megfelelő és megnyugtató távolságból. De nem törekedett mindenáron szemtől-szemben találkozni vele. Ez a megalkuvás le is csillapította annyira, hogy lelke megelégedett az esetleges titkok romantikájával. Ám tökéletesen nem tudott sohasem megnyugodni, ugyanis e közegben adódott még egyéb sajátosság is...

Az Egyetem, például...

Jacobs jó ideje ismerte az intézményt, de valahogy mindig idegenkedett tőle. Harminc éve élt e dombok között, de valami különös tartózkodás folytán még egyszer se tette be a lábát a campus falai közé. És a legszebb az volt ebben, hogy meg sem tudta volna magyarázni, miért.

Talán nem értett mindenben egyet azzal, ami ott hirdettek. Vagy inkább, ahogyan hirdették. Úgy vélte, ama falak között elvilágiasodott és pökhendi módon vagdalják ízekre annak a nagyszerű és páratlan üzenetnek a gondolatait, amit Bibliának neveznek. Mintha érzéketlen élveboncolásokat végeznének tisztességtelen eszközökkel, csupán azért, hogy egy-egy önálló

szerv működését magyarázhassák. És mindezt nem az Ég dicsőségére, sokkal inkább az egyéni boldogulás céljából.

És még valami miatt, amit…

Valami homályos sugallat megfogant az agyában, ami ösztönös és rémítő ellenérzéseket hozott a felszínre. Többször eljutott már erre a pontra és csaknem kiélesedett előtte egy kép, egy szorongató vízió képe. De valami mindig megzavarta ennek az elméjében született, sajátos filmnek a kibontakozását…

Most sem folytatódhatott a látomás. Egy közeledő autó zaja törte meg a csendet és gondolatai elillantak.

Jacobs nem kapkodott; nyugodt mozdulattal letette a félig elfogyasztott rozé palackját maga mellé, egy szikla fedezékébe. Mire feltűnt a jármű a dombtetőn, a köves út végén lévő parkolónál, a tiszteletes már nyájas mosollyal sétált az érkező elé.

Egy méregzöld színű, valószínűleg nagyon értékes sportkocsi állt be a dombtetőre épült parkolóba. Jacobs, ha nem is érdekelték már a földi hiúságok, egy-egy jobb autón még mindig rajta tudta felejteni a szemét. Ez a jármű pedig valóban egy kiváltságosnak kijáró csoda volt.

A hátracsukott tető miatt azonnal megpillanthatta a kocsi büszke gazdáját. Jó emberismerete segítségével első látásra észrevette, hogy a tulajdonos közel sem olyan, mint akit elvárna az ember egy ilyen autó birtokosaként. A férfi, aki kiszállt belőle, sápadt volt, vékony és visszafogott. Tartásából kitűnt ugyan, hogy jó házból való, de rátartiságnak nyomát sem látta benne elsőre. Ahogy figyelte őt, egy színész jutott az eszébe. Egy hazai sztár…

Na, hogy is hívják? Valami Michael…

A tiszteletes egy másik evilági szenvedélyt is hordozott magában. Bármennyire nem illett is a reverendához és a tisztségéhez, igen szerette a jó akciófilmeket. Soha, senkinek sem árulta volna el, de úgy érezte, egy-egy remek mozi egyszerűen képes arra, hogy többlet energiához juttassa őt. Vagy csupán az történik ilyenkor, hogy a mindentől elzárt közegében megnyit egy

hatalmas ajtószárnyat a világra, amelyen egy igazán jó film, a maga lendületével szórakoztató hatást fejt ki rá?

Talán ezt nevezik kikapcsolódásnak? Lehet. Mindenesetre nem publikálta ezt a titkos hobbiját sem, de nem is szégyellte különösebben.

...Michael... Biztos, hogy ez a keresztneve a színésznek. Leginkább negatív hősöket személyesít meg, ráadásul sohasem játszik igazi főszerepet.

Ekkor hirtelen beugrott a színész teljes neve: *Michael Wincott...* Egy vékony, csontos, ám delejes tekintetű fickó...

Akár csak ez a fiatalember. A vékonyság, a beesett arc, az erős orr, de az élettel teli szemek átható tekintete magával ragadta a jó szemű tiszteletest.

Éppen ez okból az sem kerülte el a figyelmét, hogy az érkező fiatalember gyenge és végtelenül kimerült. Enyhe mosollyal odabiccentett felé, aztán lenézett az alattuk heverő tájra.

– Hogy tetszik? – kérdezte tőle néhány lépés távolságból, a vendéglátók könnyedségével. Fel kellett emelnie a hangját, hogy a feltámadó szél ne lopja el, mielőtt a fiatalember füléhez ér.

A sápadt idegen gyönyörködve bámulta a panorámát. Amerre a szem ellátott, kopár dombok és köztük itt-ott, völgyekben megbúvó erdők alkották a vidéket. Néhány város is feltűnt a látóhatáron; a legközelebbi pár mérfölddel lejjebb ugyanannak a folyónak a partján épült, mint Swanlon.

– Az ott, amit néz, Perthwell-on-Robleigh. A két város között láthatja a bányaterületet. Ott már a Tudorok előtt is végeztek külszíni fejtést. Már a kelták is ezeket a köveket használták. És a két város is ezekből épült. És még egy érdekesség, kedves uram... Nem akarom megzavarni magányában és szemlélődésében, de ezt még hadd mutassam meg. Megkapó látványt tapasztal, ha elnéz messze északnak, utána pedig délnek fordul. Ennek a tájnak a különlegességét fedezheti fel.

A fiatalember engedelmeskedett. Belevájta szemét a kéklő horizontba, amiből mind északon, mind délen lassan előtűnt az a

bizonyos sajátosság. Ahogy a szemét meresztette, a távolság homályában lassan kettévált a kétféle kék szín. Az ég azúrszíne alatt lassan másféle árnyalat is kiemelkedett a horizontból: a tengeré! Az idegen elmosolyodott, amikor befogta a látványt.

– Igen – bólogatott örömmel Jacobs. – A tenger északon és délen is. Ez az egyik csodája ennek a földnyúlványnak. Ezért is kapta a Cornwall nevet. Bár kivételes alkalom ez, mert az év túlnyomó részében a köd belep mindent. Nos, elnézését kérem. Most már nem zavarom. Csak a büszkeség, tudja…

Jacobs el is fordult a fiatalembertől, ám az utána szólt:– Ugyan, kérem! Egyáltalán nem zavar. Sőt, nagy örömömre szolgálna, ha mesélne a városról és a környékről, tiszteletes úr! Biztosan jó adag mesélnivaló van a tarsolyában erről a mondákkal teli földről…

– Abban igaza van, uram. Ez egy páratlan vidék. De nyilván észrevette rajtam a reverendát, ezért bizonyára elnézi nekem, ha nem a manókról, vagy a föld alól előbukkanó tüzes szörnyekről mesélek.

– Pedig nagy kár! – a fiatalember pajkosan ránevetett. – Mert én nagyon szeretnék végre megtudni valamit egy bizonyos… egy bizonyos fekete Fúbusról, aki e vidéken bujkál.

Jacobs egy másodpercig megkövült arccal pillantott rá, de sietve visszaöltötte arcára a vidámságot.

– Talán majd máskor, kedves uram… Tartok tőle, az egyszerű népektől hallotta ezt.

– Ó, igen – nevetett tovább az idegen. – A szállásadóm említette, idefelé jövet. Óva intett tőle. Meg az *oskolától*, ahogy mondta…

– Az emberek beszélnek mindenfélét… – a pap megköszörülte a torkát. – Tudja, hogy’ megy ez. Ez a népség a kelták leszármazottja, akik a természet csodáit istenítették, a sanyarú hétköznapjaikat pedig úgy próbálták színesíteni, hogy mindenféle mesét, és hősöket, vagy ijesztő rémeket farigcsáltak maguknak. És ez a mai napig mit sem változott.

– Ennek ellenére a környék báját éppen ez az atmoszféra növeli meg, nem? De nyilván vannak itt valóságosabb mesék is…

– Ó, hogyne! A pitvar tele van velük. Példának okáért hadd meséljek egy valóságos emberről, akiről szintén mondákat gyártottak a környékbeliek. Őt Miles Agrobane-nek nevezték. Ő alapította ezt a várost, és ő hozta létre azt az egyetemet is, odalenn. Azt azonban már nem sokan tudják, hogy királyi vérből származott. És ez sem mese, noha sokan annak vélik: VIII. Henrik unokaöccse volt. És azt sem tudják sokan, hogy betegséggel küzdött, amikor ideérkezett, de mindaz a hihetetlen erőfeszítés, amit a szegények és betegek megmentéséért tett, meggyógyította őt is. Végül 93 évesen halt meg az apátsági szálláson, mosolyogva. Ne felejtse el, hogy csaknem 700 évvel ezelőtt ez szinte természetfelettien magas kornak számított.

– Ma sem mindennapos. De mindenképpen figyelemre méltó, ha, ahogy mondta az előbb, egy beteges emberről volt szó.

– Bizony. Ha ön nem vallásos, igazán nem várom el, hogy a hitnek tulajdonítsa ezt a csodát. Ha mégis az, akkor nyilván elhiszi, hogy a Mindenható meggyógyította a férfit, hogy hosszú évtizedeken át szolgálhassa Őt és végezze a küldetését. A lényeg, hogy Miles nyughatatlan lélekkel és mély hittel kereste a lehetőségét annak, hogy gyógyítsa, felvirágoztassa és nevelje a környéket. Ennek eredményeképpen hozta létre a Hittudományi Egyetemet is. Csakhogy ennek a funkciója akkor nem volt más, mint hogy a szegények fiai közül értelmes, hithű és bibliaforgató réteget hozzon létre. És a másik nagy különbség, hogy nem kért érte honoráriumot. Ingyen kapta, mondta, ingyen adja tovább…

– Ez egy bibliai idézet, ha jól emlékszem… – a fiatalember büszkén elmosolyodott. Jacobs nyíltnak és kedvesnek ítélte a mosolyát.

– Nagyszerű. Akkor nyilván tudja azt is, hogy mit jelent. Jézus kiküldi tanítványait, de lelkükre köti, hogy a gyógyítás, a tanítás és a szeretet hatalmát, amivel felruházta őket, ne bocsássák áruba. Máté evangélium 10. rész, 8. vers… Nos, így tett Agrobane is.

Egyébként örülök, hogy mégis egy bibliaismerő emberhez van szerencsém.

– Hogyne lennék az! Hiszen magam is az Egyetemre járok, idestova már negyedik napja…

– Nagy tévedés, kedves uram, ha azt gondolja, hogy mindenki vallásos, aki oda jár! Egyáltalán nem így van ez. Minthogy elég jó pedigrével rendelkezik ez az intézmény a szigeten, sokan csak a végzettséget és a papírt akarják megszerezni. Különös, de így igaz. A világ nagyot fordult… Én már nem is értem, hogy őszinte legyek.

– Hát én se nagyon, tiszteletes úr. Éppen ezért fordulok a szilárd és mélyen etikus dolgok felé.

– Bocsásson meg a személyeskedésért, de különös ezt egy fiatalembertől hallani. Ráadásul egy olyantól, aki láthatóan nem szűkölködik. – és a kocsi felé intett.

– Nos, ön templomi ember és úgy vélem, őszinte lehetek önhöz. Ennek az egésznek semmi jelentősége. Ezek formális dolgok. Tény, hogy módos családból származom, mely mindazonáltal már nem rendelkezik olyan gazdagsággal, mint amilyen jól cseng a neve. A nevem Glenvenor. Talán ez a név is kötelez arra, hogy szemlélődjek és megismerkedjem az erkölcs mély tanításaival.

– Jól ismerem én is e család nevét. – a pap egy apró, ösztönös biccentéssel tisztelte meg ennek az ősi dinasztiának a jelenlévő leszármazottját. – Csodálatos érzés lehet egy ilyen történelemmel összefonódó, dicsőséges család sarjának lenni. Nagy büszkeség és méltóság. Ennek ellenére, vagy éppen ezért még mindig nem győzött meg a magába fordulás okáról, uram.

Az idegen hallgatott egy keveset, és a pap már azt hitte, hogy kérdését válasz nélkül ragadja el a dombtetőn kószáló szél. De ugyanakkor látnia kellett a feszültséget is, így megértette, hogy idő kell az idegennek ahhoz, hogy szavakba öltse érzését. Jacobs felkészült, hogy visszautasításban lesz része, vagy egy esetleges bűnvallást fog hallani. Ám amikor a fiatalember megszólalt üresen kopogó szavakkal, a tiszteletes elképedve hallgatta:

– Meg fogok halni... Nemsokára...

Jacobs nyelt egyet. Megborzongott a hangtól, de még inkább a fiatalember nyíltságától. Sokszor állt már haldoklók ágyánál, de annál nagyobb gyötrelmet sohasem élt át, mint amikor egy ifjú élet végét látta maga előtt. Átjárta a fájdalom ezúttal is, de ismerte az emberi érzelmeket és azt is, hogy mit várnak tőle. Nem mutathat sajnálkozást, hanem csak egyet tehet: bátorítani, felemelni.

Mindazonáltal jó ideig hallgatott, és csak nagy nehézséggel nyitotta szóra a száját. Maga sem tudta, miféle indíttatásból mondta ezt:

– A halál... kifürkészhetetlen. Önálló lény, nyakas teremtés. Csak akkor teszi tiszteletét, amikor ő akarja. Mi, emberek, ebbe nemigen szólhatunk bele.

– Igen, tudom. De nem akarok üres remények közt élni. Ám tudnia kell, atyám, hogy megbékéltem...

– Micsoda ajándék! A megbékélés! Bevallom, még én sem békéltem meg sok mindennel, noha Krisztus szolgája vagyok! Ön kivételes adottsággal bír, uram. Engedje meg nekem, hogy felajánljam segítségemet. Bármiben, amiben szükségét látja, forduljon hozzám bizalommal. A nevem Henry Jacobs és az apátság esperese vagyok.

– Köszönöm, uram, megtisztel. Az én teljes nevem Philip Glenvenor. És élek is a lehetőséggel. Jó érzés Isten szolgájával találkozni ezen a helyen, mert... hogy is mondjam...

– Mondja, ahogy gondolja, kérem! Biztosan megértem önt.

A fiatalember ismét elnémult egy percre. Jacobs türelmesen várt és közben valamiféle mélyről fakadó nyugtalanságot kezdett érezni.

– ...Nézze, különös élmények vesznek körül itt...

Jacobs az érdeklődés jeleként felvonta szemöldökét. Biztos volt benne, hogy jól látja: a fiatalember fél kinyilvánítani a gondolatait, mert eszementnek tarthatják érte. De végül Glenvenor csak belefogott:

– Nos… hol is kezdjem? Talán a Vendégház ügyénél. Kinéztem magamnak egy szállást a Főutcán. Amikor megpillantottam és megérintettem, leírhatatlan hatást tett rám. Olyan erő áramlott azokból a falakból, hogy úgy éreztem, újra egészséges vagyok. Akkor azt hittem, ez csak valami sajátos mellékhatása a gyógyszereimnek, amiket szedek. Lépéseket tettem, hogy kibéreljem ezt a házat, de kérésemet visszautasították. Azt mondta a gondnok, hogy a ház nem kiadó. De egy fiatal hölgy, akivel együtt érkeztem ide, másnap mégis megkaphatta azt a szállást. Ez igen furcsa.

– Ha csinos volt a lány, kedves Glenvenor úr, akkor ebben semmi különös nincsen. Az én értékrendem szerint akkor lett volna bizarr mindez, ha fordítva történik.

A fiatalember értette a finom tréfát. Elmosolyodott, de folytatta:

– A történetnek nincsen vége. Beköltözése óta ma reggel találkoztam először az illető hölggyel. Megdöbbentett a látvány, ahogy megváltozott két röpke nap alatt. Egészen mássá vált. Pontosan olyanná, amit mindig is igyekezett kerülni.

– Arra gondol, hogy a ház sajátos szellemisége tette, ugye?… – a tiszteletes könnyedén beszélt, hogy ne árulja el feltörő érdeklődését.

– Hajlok rá, hogy ezt fogadjam el magyarázatképpen.

– Mondja, tisztelt uram, esetleg nem cornwall-i eredetű a családja? Itt, nálunk ugyanis mindennaposak ezek a misztériumok. Valaki szellemeket lát, valaki a mocsárban *Tregeagke* elátkozott lelkét pillantja meg, amint az ördög kutyái elől menekül. Még akkor is, ha a mobiltelefonok, vagy a Mars-utazás időszakát éljük is. Itt semmi sem változott. A parasztember az egyik legjobb, legmárkásabb traktoron dolgozik ugyan, vagy számítógép vezérelte berendezést használ, de mindez nem akadályozza meg abban, hogy ugyanúgy lássa a lápokból előbukkanó lidérceket vagy a völgyekből előtűnő ősi kelta szellemeket.

– Nem erről van szó – válaszolta Glenvenor. – Bárcsak ilyen egyszerű lenne. De súlyosabbnak érzem, még akkor is, ha nem találok rá épkézláb magyarázatot… Ráadásul az Egyetemen is olyan fura szemmel néznek rám.

– Talán a történelmi családnevének köszönhető, nem?

– Akad ott más ismert nemesi név is, atyám, ami elég jól cseng. Mégis, mintha engem másként kezelnének. Mintha tartanának tőlem.

– Ugyan, miért tennék? Hiszen ön egy hallgató…

– Ennek ellenére… Érthetetlen élményben volt részem már az első napon is. Név szerint egy bizonyos Montecristo Hazel professzor részéről… Úgy bámult rám, mintha az ördögöt látná…

– Talán ismerősnek látta önt. Találkoztak már?

– Tudtommal soha. Nem értem. De hagyjuk is ezt. Köszönöm az igyekezetét, bár nem igazán tud ön sem segíteni ebben, atyám. Bocsásson meg, mennem kell. Felautóztam ide, mert megtetszett ez a kereszt a csúcson, meg ez a kopár magaslat. De sajnos, nem időzhetek tovább, akad még teendőm mára. De annyi biztos, hogy örültem a találkozásnak.

Jacobs még mindig a fiatalember fura mondatainak a hatása alatt állt. Csak akkor mosolyodott el, mikor Glenvenor búcsúzásképpen felé nyújtotta a kezét. Ekkor maga is tisztelettel elbúcsúzott tőle és újra megerősítette, hogy bármikor, bármilyen kérdésben áll a rendelkezésére.

Amikor a fiatalember beült a sportkocsiba, még utoljára intettek egymásnak. Aztán a kerekek felkavarták a port és a jármű eltűnt a dombhajlat mögött.

Jacobs a fájdalom és együttérzés, emellett pedig a titokzatosság és értetlenség keverékével állt még egy darabig a kilátópont környékén.

Vajon miért kegyetlen ennyire a sors?

Hiszen ennek a fiatalembernek sugallatai és megérzései vannak, annak ellenére, hogy pusztulásra ítéltetett.

Maga sem tudta, mit gondoljon erről. Talán a fiú a gyógyszerek miatt hallucinált. Végül ez is lehet egy magyarázat. De azt is tudta, ő a világ minden kincséért sem ábrándítaná ki.

Nem tudott állást foglalni és ez zavarta a legjobban. Nem tartotta magát bölcsesség nélküli lénynek és általában azonnal képes volt döntést hozni, vagy véleményt alkotni. Most azonban ez a tehetsége elillanni látszott.

Ugyanis nehezen kialakított lelki békéjét érezte meginogni a fiatalember szavaitól.

Jacobs dühös lett emiatt. Megfogadta magában, hogy elmélkedik rajta és kreál valamiféle elfogadható magyarázatot. Valamit, ami ellentmond Philip Glenvenor sajátos megérzéseinek. Mindannak, ami akaratlanul is olyan erősen visszhangzik az ő lelkében is...

Mindenesetre Montecristo Hazel neve már nem első alkalommal bukkan fel az érthetetlen események között...

Talán ez a gondolat inspirálta azt a fogadalmat, hogy utánanéz a dolognak. Még mélyebben ássa bele magát a misztériumokkal teletűzdelt vidék históriájába. És ez az erőteljesebb figyelem talán látni engedi a valóságot...

Most azonban a férfi sorsán érzett keserűség úgy átjárta a száját, hogy nem tudott ellenállni egy újabb korty rozé csábításának.

Nem akart tovább elmélkedni. Visszasétált a sziklacsoporthoz, leült az egyikre, aztán előhúzta rejtekéből a borospalackot és a szájához emelte. Egy jó korty után nézelődni próbált az általa ezerszer végigszemlélt vidéken. A kopár dombok, mint megfagyott, zöld tenger, húzódtak előtte gyönyörűségesen, ám ahogy körbeforgatta a tekintetét, ismét a fiatalemberhez tért vissza a gondolata.

Nem tudta elnyomni magában a férfi különös mondatait. Azt például, hogy rövid itt-tartózkodása alatt különös eseményeket élt meg. A Vendégház. No, meg az egyetemi furcsaság.

De bármi is történt vele valójában, Jacobs tökéletesen érzékelte, hogy szinte sugárzik belőle valamiféle mentális elhivatottság,

vagy szellemi talentum. Mint aki átlát a hétköznapokat borító ködön és felismeri a mélyben lappangó erők szándékát.

És még a Fúbusról is hallott…

A tiszteletes, hogy elűzze nyugtalanságát, újra belekortyolt a palackba és egyre forgatta a szájában a zamatos nedűt.

14.

Glenvenor meglepően jól érezte magát ezen a reggelen, leszámítva a tegnap esti kalandot. De ezzel együtt is erő és üdeség töltötte be a testét. Régen érzett hasonlót. Amint elmorfondírozott ezen, azonnal az jutott eszébe, hogy ez nem lehet véletlen: éppen Sarah Amelie Ward vallástörténeti előadását hallgatja.

A tanárnő kislányos bájjal és minden mesterkéltség nélkül vezette be diákjait a Vallástudományi Egyetem alapítási időszakának történelmi rejtelmeibe. Elárulta a nagy titkot, amit Glenvenornak alkalma volt már hallani a kopár hegytetőn Jacobs tiszteletestől. De a vonzó hölgy szájából még igézőbbek hatott a hihetetlen monda, amit soha senki sehol nem vethetett papírra és talán igaz sem volt. Glenvenor még nem győződött meg arról, hogy ez a kedves tündérmese, Miles Agrobane-nek, Henrik király unokaöccsének története, meg a szentséges szerzetessége, a gyógyító ereje és a megrendítő hite mennyire felel meg a valóságnak, de talán nem is érdekelte.

A mítosz lényege éppen az, hogy nem kutatjuk a valóságtartalmát. Inkább hagyjuk, hogy elbűvölje a képzeletünket...

Idáig jutott, amikor nyílt az előadó ajtaja és egy hivatalsegéd dugta be a fejét. Néhány szót mormolt a tanárnő felé, aki felvonta a szemöldökét és odasietett az ajtóhoz. Glenvenor gyomra ösztönösen összeszorult ettől a jelenettől. Lassan mindennapossá váltak a rossz sejtései, mint ez a mostani is. Igen, teljes bizonyossággal érezte, hogy megint történt valami...

Nem hallotta, nem is tudta leolvasni az iskolaszolga szájáról a szavakat ebből a távolságból. De a tanárnő elképedése elégnek bizonyult ahhoz, hogy tudja, félelmei újra beigazolódtak...

Sarah Amelie Ward visszabotorkált a katedrára és megköszörülte a torkát.

– Elnézést. Meg kell szakítanom az órát. Khm… Khm… Egy diáktársukat holtan találták ma reggel… Ma reggel, a bánya területén… A város határában… Ezért a városi rendőrség kapitánya majd… tiszteletét teszi körünkben, úgyhogy… ne lepődjenek meg rajta. Egyébként Alexander Clairwich-ről van szó…

Glenvenor torka kiszáradt; nyelnie kellett. Ha bajt szimatolt is, ekkorára nem számított. A legsötétebb félelmeit látta beigazolódni ebben a pillanatban. Ma reggel már-már hajlamos volt a tegnap esti káprázatait a rosszulléte számlájára írni, és erővel kiseperni az agyából. De most…

Be kellett látnia, mindaz, amit megsejtett és rettegve átélt, mégis csak valóságnak bizonyult!

Szemei azonnal Janettet keresték a padsorokat megtöltő diákság között. Percekbe tellett, míg rátalált.

Janett arcán fájdalom és őszinte elképedés tükröződött. Szájához kapta a kezét és láthatóan a sírás fojtogatta. Glenvenor bármennyire kritikusan nézte is gyerekkori diáktársát, a lány arcán a döbbenet valódinak hatott.

Mintha Janett megérezte volna, hogy Glenvenor őt nézi, odapillantott felé. Szeméből elesettség sugárzott és a férfi segélykérést olvasott ki belőle. Ösztönei arra sarkallták, hogy bátorítóan bólintson felé. Nem tudta, mi történt valójában és ebben mi a szerepe Janettnek, de úgy érezte, tartozik annyival, hogy most a lány mellett legyen…

*

Déltájban került sorra.

Már várta, hogy a rendőrkapitány tiszteletét tegye nála, de azt nem feltételezte, hogy ilyen hamar nyomára bukkannak a Janett és ő közte lévő kapcsolatnak.

Erőteljes fizikumú, de végtelenül konzervatív embernek látta a férfit, aki Salisby kapitányként mutatkozott be. Egy szimatoló róka jutott eszébe róla elsőre és ebbe a hirtelenjében kialakított

véleménybe a rendőr hosszú, vékony, csontos orrának, és összehúzott szemeinek a látványa is belesegített. Glenvenor hellyel kínálta a kényelmes szállodai szobájában.

– Éppen most főztem egy teát, kapitány. Velem tart? – kérdezte könnyedén Salisbyt.

A férfi némán megrázta a fejét, miközben körülnézett, majd valamivel később válaszolt. Talán ez a legjellemzőbb rá, gondolta, Glenvenor. Először nézelődik, elmélkedik, de csak jóval később ad hangot a gondolatainak.

– Nem. De köszönöm, uram. Megtisztel…

Glenvenor elkészítette a maga teáját és visszatért a nappaliba, az ücsörgő rendőrhöz.

– Ugye, nem bánja, ha közben én azért kortyolgatok.

– Ugyan, tessék csak. És ön sem bánja, ha én közben kérdezősködöm?

Glenvenor könnyedén elnevette magát:

– Hiszen azért jött. Nyilván Janett Haddingsről szeretne érdeklődni.

– Így van, uram. Úgy tudom, az önök kapcsolata régebbi keletű.

– Gyermekkorunk óta ismerjük egymást. Amikor ő még szeplős fruska volt, én pedig egy pulóveres, egyenruhás, sörtehajú diák. De tudnia kell, hogy ezután éveket töltöttünk egymástól távol. Tehát a kapcsolatunk nem volt folyamatos. Csak a hitelesség kedvéért mondom.

– Köszönöm a pontosságát. De mint tudja, a nyomozás eredményeit minden egyes hírmorzsa segítheti. Megkérhetem, jellemezze nekem a szóban forgó hölgyet?

Glenvenor a szájához emelte a bögrét és remélte, ez a mozdulat palástolja majd a zavarát. Mit tegyen most? Ossza meg a hatósággal a sajátos és hihetetlennek hangzó megtapasztalását Janett „színeváltozásával” kapcsolatban? Ha csupán a maga gyógyszerekkel tömött értelmének kábult vízióit látta és ezt átnyújtja a rendőrségnek, mérhetetlenül befeketíti a lányt!

Ugyanakkor, mint főnemes, kötelességének tartotta, hogy minden erejével segítse az igazságszolgáltatást.

Ráadásul, ha elhiszed, amit láttál, talán minden okod megvan arra, hogy beszélj…

A hang ismeretlenül vágódott a lelkébe. Mintha valaki kívülről akarta volna befolyásolni a döntését. Glenvenor letette a bögrét és elszánta magát a vallomásra. De még mindig nem volt benne biztos, hogy annak egyetlen helyes módja, ha kiadja Janettet. Némi tépelődés után belefogott:

– Nézze. Különös dolgok vesznek körül mostanában és nem bánom, ha megrökönyödik rajta, kapitány. Elmondom az érzéseimet és a tapasztalataimat… Valamiféle különös titok lengi körül ezt a helyet. A Vendégházat, ahová én magam is szerettem volna beköltözni, de végül Janettnek sikerült kibérelnie… Valami nem mindennapi dolog van ott, kapitány. Itt, ebben a városban… Ne nézzen így rám, nem beszélek félre. Csak egy teát kortyolgattam el.

Bárhogy is rejtegette, Salisby arcán jól látszott, hogy nem teljesen ezt a választ várta. De hidegvérű, angol köztisztviselőként csak fagyosan hümmögött.

– Úgy véli, valami titkos bűnszövetkezet… esetleg ingatlanbérbeadó-maffia garázdálkodik a vidékünkön?

– Ne tréfáljon, kapitány! Úgy vélem, maga sokkal többet tud, mint én. És nagyon is érti, mire akarok kilyukadni.

– Ha megkérhetem, vezessen rá, mit kéne tudnom. Világosítson fel, kérem, Mr. Glenvenor.

– Nézze, van itt valamiféle… erő, vagy tudom is én, micsoda. Valami, ami itt rejtőzködik. Ártó szándékkal. Ez az erő engem is befolyásolt és meg is jelent nekem. És nyilván Janettnek is.

A rendőr egyre magasabbra vonta a szemöldökét és tovább hümmögött.

*

Salisby talán öt percig feszegette a kérdést, aztán tagadhatatlan igyekezettel sietett el Glenvenor gróf közeléből. Amikor helyettese, Snow hadnagy a szálloda vörösrézből kovácsolt bejáratánál megpillantotta, kérdően széttárta a kezét. A kapitány sokat mondóan a halántékához emelte a jobb mutatóujját és legyintve beszállt a kocsiba...

19.

Annak ellenére, hogy jól tudta, pihennie kell, képtelen volt visszavonulni. Izzott a lelkében a vágy, hogy valóban felszínre hozza a mélyben rejtőző titkokat. Különösen a tiszteletessel való értékes beszélgetés lódította meg a vérkeringését. Fura módon erősnek és rátermettnek érezte magát ehhez a nem mindennapi feladathoz.

Ugyanakkor azt sem felejtette el, hogy valóban szüksége van az erőre. És amikor idáig jutott, előbukkant az emlékei közül a csütörtök éjszakának egy egészen más élménye is.

A fura, delejes képű, bajuszos-kecskeszakállas férfi jutott az eszébe, aki közel hajolt hozzá a telefonfülke mögötti rejtekén. Vajon a képzelet szülte-e, vagy valóban látta azt a különös ismeretlent? Bárhogy is próbálkozott, a mai napig nem tudta, hogy ki bámult rá olyan együtt érzően azon az éjszakán.

Ahogy az alapos stratégiai tanácskozás után magára hagyta a papot, a lelkének egyre izmosodó rekeszében egy jelentőségteljes üzenet körvonalazódott. Kétszer is megjelent ez a sugallat és ő csak a másodikra értette meg. De ekkor engedelmeskedett.

Hazafelé útba ejtette a St. James templomot. De nem a hatalmas csarnok padsorokkal és páratlanul szép oltárral díszített szertartási részére volt kíváncsi. Az altemplom kriptákkal szegélyezett labirintusát kereste fel, amelyet még nem volt alkalma meglátogatni. Ide csalogatta az üzenet...

A különös indíttatás csak akkor enyészett el a lelkében, amikor leért a lépcsőn. Glenvenor, aki lassan megtanult hallgatni rá, megértette, hogy célhoz érkezett.

Odalenn, a kegyeletteljes félhomályban néhány szobor, és kriptafelirat előtt egy hatalmas szarkofág állt. Csak akkor derült fény rá, hogy mit is lát, amikor közelebb lépett és tüzetesebben megtekintette a kiemelt síremléket.

A díszes szarkofág felirata szerint Miles Agrobane földi maradványai pihentek ezen a helyen. Glenvenor egy újabb szellemi unszolás hatására letérdelt a kegyhelyen, és gondolataiba mélyedt. De valahogy a figyelme minduntalan elkalandozott egy fölébe magasodó szobor irányába, ami mágikus hatást fejtett ki rá.

Egy oszlop tetején lányarcú, de férfitestű angyalka trónolt. A barokk hatású remekmű olyan eredetinek tűnt, hogy Glenvenor azt várta, megmozdul, és felé nyújtja a kezét. Az átélt és megismert események fényében már ezen sem csodálkozott volna, ám a szobor mozdulatlan maradt.

Ehelyett sokkal meghökkentőbb dolog történt...

Az angyalka szemeiből vörös könnyek cseppjei bugyogtak. Glenvenort a meghökkenés nem akadályozta meg abban, hogy megszámolja a cseppeket, és arra lett figyelmes, hogy ötmásodpercenként tűnik elő egy vörös rubin a szobor pillái alól.

Percekig bámulta a különös folyamatot. A vörös cseppek egy tálba csurogtak az oszlop alján, majd innét tovatűntek a semmibe. Glenvenor nem látta a félhomályban, hogy merre vezethet az angyalka könnyeinek ösvénye.

Végül szelleme elfogadta a látottakat, mint ahogy egy idő után általában mindenki beletörődik a leghihetetlenebb csodák tényébe is.

Figyelme visszatért a szarkofághoz.

A meditáció és a lelki megnyugvás e különös keveréke, amit csak a tiszta lélek képes létrehozni egy ilyen megszentelt földön, most őt is erőre serkentette. Képtelen volt egy napon említeni az előtte álló, küzdelemmel teljes feladatot azzal a ténnyel, hogy hamarosan meghal. Olyan erőt érzett magában, amit csak fiatalon tapasztalt meg, mikor még nem sorvasztotta el energiáját az örökölt betegség.

Imádkozott, bár csak a maga módján. Nem szerette a formulákat, így inkább valami kötetlen gondolatáramlás született

ebből az áhítatból, de ez jobban esett mindennél. És miután túljutott ezen is, egy újabb inspiráció született a lelkében.

Janettre gondolt.

Janett bajban van, és meg kell mentenie, mielőtt megkezdi a rejtély kutatását.

Igen, ez az első lépés! Megmenteni Janettet!

Aztán sok-sok, veszélyben leledző lelket kell kiemelnie a kárhozatból...

Hirtelen elsötétült előtte a kripták amúgy sem fényes világa...

...Acsarkodó rémek szövevénye között vezet az út... Ősi démonok vérrel áztatott, kiterjesztett szárnyai alatt kúszva igyekszik behatolni, lehetőleg észrevétlenül... Kezében fegyver, bár nem látja, mi az. De semmiképpen sem megfogható, éles, vagy hegyes szúrószerszám, de még csak nem is egy tüzelésre alkalmas lőfegyver. Valami olyan, ami erősebb mindezeknél, noha nincsen fizikai súlya sem...

Bekúszik, és észrevétlen marad... És végül... szemtől-szembe áll az ősi démonnal, aki újra erőre kap. Hogy ott folytassa küldetését, ahol abbahagyta.

...Látja a démont, akinek örök feladata van: bekebelezni minden élőt, szolgájává tenni a kifinomult elmét. Korbácsa alá kényszeríteni azokat, akik az ősi falak között évszázadok óta a vallás tisztaságát keresték...

Megborzongott az ocsmány, mumifikált lénytől, amely...

...amely most életre kelt...

Felült a kriptában és rothadt húscafatokkal telt képével rávigyorgott. Szemgödrében, melyből réges-régen kizabálta az enyészet a látószerveit, mégis valamiféle tudat és a figyelem szikrája villogott. Rémisztő, átható figyelemé...

Olyan erős volt a késztetés, hogy szinte fájt... Megrémisztette... Nem is késztetés volt: egyszerű, nyílt parancs, ami valahonnét a lét feletti tartományból sugárzott alá...

Hevesen bólintott a parancsra; nem is tehetett volna mást.

Engedelmesen közelebb lépett, kerülve a rémes lény tekintetét...

Aztán egy gyors mozdulattal a nyálkás hús és a rothadt bordák közé vájta a kezét…

Megragadta a lüktető szívet, amely minden gusztustalansága ellenére élettel telve pumpálta a vért…

Ahogy kitépte, az erek szakadásának, a hús cuppogásának és a lény sikolyának hangja egybeforrt és hátborzongató elegyet alkotott…

A szív még mindig lüktetett a kezében, ahogy meredten nézte, de ritmusa egyre lassult… Akár egy fuldokló halé, mely egyre kisebb vergődések között lassan elfogadja a végzetét…

Aztán valahonnét, valamely észrevétlen sebéből vér hullott alá a szívre…

És a lüktető izomcsomó a saját vére néhány apró, rubinvörös cseppjétől fagyott ködarabbá változott; megszűnt létezni…

– Elnézést, uram! Minden rendben? – csattant bele a súlyos csendbe egy valóságos hang. Glenvenor ettől kivetődött a látomás partjára és kábán bámult maga köré.

Beletelt néhány másodpercbe, míg felismerte, hogy az altemplomban térdel, Agrobane szarkofágja előtt, és a teremőr szólítja.

– Köszönöm, nincs semmi baj – motyogta és mosolyt erőltetett az arcára.

– Rendben, uram. Elnézést, hogy megzavartam az áhítatában. – a zömök, tenyeres-talpas, de végtelenül udvarias teremőr biccentett és visszahúzódott a lépcső mögötti kuckójába.

– Bocsánat, mégis… – szólt utána hirtelen. Az őr készségesen újra előbújt a helyéről. – Csak azt akartam kérdezni, hogy ez nagyon különös… Ez a síró szobor…

Nagyon nehezére esett megfogalmazni az érzését, különösen azért, mert a vízió kiütötte a tudata tengelyét. Kóválygott, lelki értelemben szédült és kábult lénynek érezte magát.

Az őr azonban olyan természetességgel mosolygott rá, mintha mindent értene.

– A síró szobor, ó, igen. A hagyomány szerint a szobor azóta sír, amióta egy démon ellene szólt a mi nagyságos emlékű urunknak,

Miles Agrobane úrnak. Biztosan nem hallott erről, igaz, uram?

– Nem... bevallom, nem... – lihegte Glenvenor.

– Kérem... Agrobane urunk alapította, és csodálatos módon vezette ezt a várost. De az ördög megelégelte, hogy itt jól mennek a dolgok. Biztosan tudja az úr, hogy hogyan megy ez. Ahogy a Bibliában Jézus urunkkal, úgy történt itt is. A démon úgy gondolta, meg kell próbálnia megkísérteni Miles Agrobane-t. Eljött a gonosz egy tudósember alakjában és ellene szólt a mi urunknak. Lázadást szított ellene és megkísérelte bemocskolni a nevét. Ha néhány embert ellene is tudott hangolni, nem sikerült a terve, hiszen az itt élők jól tudták, mivel tartoznak az alapítónknak. Agrobane úr nem sokkal ezután meghalt. A szíve megszakadt a fájdalomtól és a csalódástól, amit azoktól a tanítványaitól kellett elszenvednie, akik engedtek a gonosz súgásának. De a monda szerint nem lelt nyugalmat a sírban. Ugyanis féltette a városát és nem tudott eltávozni tőle messzire. Még ma is itt kószál a lelke, hogy védje a gonosztól.

– Maga is így gondolja? – kérdezte Glenvenor az őrt.

A férfi csodálkozva vonta fel a szemöldökét.

– Persze! Hát persze, hogy így van. És láthatja az úr, hogy az angyal is könnyezik. A monda szerint azért sír, mert Agrobane lelke szenved a fájdalomtól, és csak akkor nyugszik meg, ha a gonosz eltűnik Swanlonból.

– A gonosz? Milyen gonoszra gondol a monda?

A teremőr pillantása most hirtelen megrezdült. Most először látszott rajta, hogy szívesen befogná a száját és visszahúzódna a kuckójába.

– Talán nem illik ilyenről beszélni, fiatalúr! A gonoszról nem szabad beszélni... Éppen ezen a helyen...

– Megértem önt. De tudnia kell, tisztelője vagyok e helynek, és Agrobane-nek. Szeretném jobban megismerni. És ha tudok segíteni, hát szívesen megteszem. De tudnom kell, hogy maga, mint idevalósi, mit tart erről. Szóval, maga szerint miféle gonoszra gondol a monda?

A férfi összevonta sűrű, sötét szemöldökét. Szorongás suhant át az arcán, de mégis kibökte, bár csak suttogva:

– Hát a Fúbusra. A fekete Fúbusra! A Kísértő barátjára!

Glenvenor sűrűn bólogatva rámosolygott az őrre, hogy megnyugtassa. Nem akarta folytatni ezt a beszélgetést, és elsősorban azért, mert jól tükröződött a félelem a férfin. Megköszönte a segítségét és engedte visszamászni a fülkéjébe.

Másfelől maga is kezdte elveszíteni a fonalat. A hallottak és a korábbi vízió súlya alatt nyögve bámult körös-körül a kriptákkal teli, homályos csarnokban. Végül felemelte a fejét és zavartan bámulta Agrobane síremlékét.

Csak ekkor vette észre azt az apró festett portrét, ami a szarkofág aranyló díszítései között bújt meg. Elképedten bámulta és újra néhány másodpercbe telt, míg rájött arra, hogy...

Hogy látta már valahol ezt az arcot.

Szigorú tekintetű, keskeny, arisztokratikus ábrázat tekintett rá a portréról. A hatalmas és jóságos szemek szinte az övéibe mélyültek; minden vonása karizmatikus és nem evilági hatást sugárzott magából. Egyedül a bajusz és a kecskeszakáll utalt nemesi származásra.

Miles Agrobane... – ez állt egyszerűen a portré alatt.

Ez képtelenség! – nyögött fel hirtelen a felismerés hatása alatt.

Bevallotta magának, hogy mióta megérkezett ebbe a városba, lelke hatalmas fordulatokat élt át. A „lehetetlen”, vagy az „elképzelhetetlen” szavak egy hét alatt gyakorlatilag elvesztették jelentőségüket. De ez, amivel most szembe kellett találkoznia, mégis csak olyan valamit képviselt, amit nehéz lett volna ép ésszel elfogadni..!

Ugyanis az arcot a portrén azért találta ismerősnek, mert csütörtök éjszaka, a Vendégházzal szemben, a telefonfülke árnyékában ennek az arcnak a gazdája jelent meg neki.

Ő volt az, aki a gondját viselte, felemelte, és erőre serkentette! Az a férfi, akit ő először egy mentőorvosnak vélt, majd egy papnak, nem volt más, mint maga...

Agrobane!

Ha mindent képes volt is elhinni, ez a lehetőség most alaposan kifogott rajta. Egy mitikus alak nagyon is valós segítségnyújtása! Egy középkori szellem gondoskodása! Itt, a XXI. század hajnalán, az emberiség által megélt legmodernebb korszakban!

Lehetséges ez?

Glenvenornak kiszáradt a szája. Menni szeretett volna, de a térde felmondta a szolgálatot és képtelen volt felkelni a szarkofág előtti imapadról, ahova az imént rogyott. Szemeit sem tudta levenni a portréról, ami hirtelen…

Hirtelen megtelt élettel. Az olajfestmény színei varázslatos módon a valóság fényeibe öltöztek és a remekmű ecsetvonásai mentén életszerű mozgás keletkezett.

Agrobane keskeny arcát halovány mosoly járta át a képkeret határai közt. Amikor szóra nyitotta a száját, Glenvenor úgy érezte, itt helyben megőrül, ha még a füle is e lehetetlen esemény szolgálatába áll.

De nem őrült meg, amikor valóban meghallotta a síron túli, de nagyon is valóságos hangot:

– *Megértettél mindent?*

Glenvenor nyelt egyet és először csak bólintott. Aztán úgy gondolta, illendő válaszolnia, még ha egy káprázatos agyszülemény tesz is fel neki kérdést.

– Igen. Értem. Azt hiszem…

– *Tudom, hogy megteszed, amit kell… Csak légy erős. És ne feledd, amit mondtam. Ne torpanj meg akkor sem, ha vér küzd vér ellen…*

– Igyekszem… de ezt nem értem… Mire utal ez?

– *Megtudod, hamarosan megtudod*…

Glenvenor szóra nyitotta a száját, de hirtelen megértette, hogy a jelenés véget ért. A mozgó, beszélő arc ismét portrévá merevedett az ódon vásznon, mintha a vonásai hirtelen megfagytak volna.

Zavartan körülnézett.

De hiszen ez nem lehetett álom! Nem a képzelete játszott vele! A csütörtök esti kábultságában, a sötétség adta félelmek közt és az akkori gyengeségében sokkal valószínűtlenebbnek hatott a jelenés, mint itt és most. Azt sem tartotta annak, de ezt a mostani átélést semmiképpen sem nevezhette ostoba érzéki csalódásnak. És azt, hogy a szent ugyanazt kötötte a lelkére, amit csütörtök éjjel is, nemigen lehetett a véletlen számlájára írni.

Újra megkísérelt felkelni a térdelésből és ezúttal sikerült is. De sokkal nehezebben tudta rászánni magát, hogy elhagyja ezt a varázserővel bíró helyet. Végül eszébe jutott Janett és összeszedte magát.